

KauppiisViesti

Kauppisten sukuseura ry:n tiedotuslehti 1/2011

Sisältö

Perustietoa sukuseurasta	2
Pääkirjoitus.....	3
Pihtiputaan Kauppilantalo Amerikan asuttajana	4
likan tarinoita	6
Amerikan Kauppisia tapaamassa.....	7
Uutisia maailmalta.....	11
Kauppisten sukukokous Amerikassa	11
Suomalaisen perinteen museo Ohiossa	12
Suomalaiset sukunimet Amerikassa	13
Jarkko Kauppinen - ampujahiihtäjä.....	16
Kauppis-Heikin seuralla juhlavuotia	18
Liity mukaan sukuseuran toimintaan	19
Monipuolisia Kauppis-tuotteita tarjolla.....	20

.....

Kansikuva: Allanin kotiovella Allan ja Pekka, takana Tuomas, Lassi ja Anni.

Taitto ja paino: Keuruskopio Oy

Yhteystiedot

Sukuseuran puheenjohtaja: Asko Kauppinen
Palosenjärventie 403, 74200 Vieremä
Puhelin: 040 569 8841

Sähköposti: asko.kauppinen@suomi24.fi

Varapuheenjohtaja: Margit Väisänen-Vänskä
Nikkiläntie 5, 13100 Hämeenlinna
Puhelin: 044 324 4953

Sähköposti: margit.vaisanen@virpi.net

Sihteeri-rahastonhoitaja: Antero Kauppinen
Suokatu 24 A 33, 70100 Kuopio.
Puhelin: 040 754 1555

Sähköposti: antero.kauppinen@iki.fi

Hallituksen jäsen: Marja-Liisa Ahlberg
Vanhanlinnankuja 1 F 112, 00900 Helsinki
Puhelin: 040 759 2017

Sähköposti: maisa5@hotmail.com

Hallituksen jäsen: Antti Kinnunen
Kirkkorannantie 5 B 13, 41520 Hankasalmi
Puhelin 0400 183 081

Sähköposti: juha.kinnunen@pp1.inet.fi

Hallituksen jäsen: Marjatta Teittinen
Itäkatu 24, 76120 Pieksämäki
Puhelin: 050 584 5138

Sukututkija: Jarmo Ahlstrand
Pirttipolku 9 A, 00630 Helsinki
Puhelin: 0440 161 649
Sähköposti: jarmo.ahlstrand@hotmail.com

Perustietoa sukuseurasta

Kauppisten sukuseura ry on perustettu vuonna 1956 Helsingissä. Sukuseuran tarkoituksena on vaa-
lia suvun perinteitä, edistää yhteenkuuluvaisuuden
tunnetta sekä toimia suvun henkisen ja aineellisen
kulttuurin yhdyssiteenä.

Suvun tunnus on ”Yhtä puuta”, joka tulee ilmi
mm. kaikissa sukuseuran tuotteissa. Sukukokous ja
sukutapaaminen pidetään kolmen vuoden välein.

Kauppisten sukuun kuuluu kaikkiaan noin 8500
henkilö, joista noin 300 asuu nykyisin ulkomailla.
Kaikki Kauppiset ovat sukua keskenään. Sukuseuran
jäsenmäärä on noin 430 maksavaa jäsentä. Jäsen-
maksu on perhekohtainen joten sukuseuran koko
henkilömäärä on hieman yli tuhat.

Kauppisviesti: Sukuseuran lehden toimittamisesta
vastaa sukuhallitus ja päätoimittajana on suku-

seuran puheenjohtaja. Lehti ilmestyy kaksi kertaa
vuodessa, touko-kesäkuun vaihteessa ja marras-jou-
lukuun vaihteessa. Sukuseuran jäsenten toivotaan
lähettävän aineistoa julkaistavaksi lehdessä.
Lehteen tarkoitettu aineisto tulee lähettää päätoi-
mittajalle.

Tuotemyynti: Sukuseuralla on myynnissä suku-
tutkimuksia ja muita tuotteita, joista on luettelo
takakannessa.

Sukuseuran jäsenmaksu: Jäsenmaksu on 17,50
euroa/. Jäsenmaksu on perhekohtainen.

Sukuseuran jäsenmaksutili: (IBAN) FI53 1047 3000
0264 16, (BIC) NDEAFIHH

Sukuseuran **lahjoitustili:** FI04 1078 3500 454599,
(BIC) NDEAFIHH. Lahjoitustilin varoja käytetään
sukututkimukseen.

Sukututkimuksen rosoinen polku

Monet suomalaiset ovat olleet kiinnostuneita oman sukunsa vaiheista ja sukuun kuuluneista henkilöistä sekä oman paikkansa löytämisestä sukunsa historiasta. Moni on oma aloitteisesti selvittänyt sukuaan yksin tai liittynyt sukututkimuksen seuraan tai sukuseuraan mikäli suvulla on oma seura.

» ASKO KAUPPINEN, PÄÄTOIMITTAJA

Tällainen työskentely on monelle hyvin mielenkiintoinen ja mieluisa harrastus ja on sitä jatkossakin. Itsekunakin on mahdollisuus jatkaa harrastustaan tietyin edellytyksin edelleenkin vaikka uusia rosoja harrastuksen tielle on tullut.

Viime maaliskuussa kirkkohallitus suositti yleiskirjeellään henkilötietojen suojan ja seurakuntien yhtenäiseksi käytännöksi, että seurakunnat ja keskusrekisterit antaisivat lupia ainoastaan sata vuotta vanhempien kirkonkirjojen tutkimiseen. Yleiskirjeensä suosituksen perusteena tiukentuneeseen tulkintaansa kirkkohallitus pitää korkeimman hallinto-oikeuden lokakuussa 2010 antamaa päätöstä. Kirkkohallituksen yleiskirjeessä todetaan, että korkeimman hallinto-oikeuden päätös on laatuaan ensimmäinen, jossa on nimenomaisesti otettu kantaa yksityiselämän ja henkilötietojen suojaan sekä mahdollisuuden antaa lupa tutkia omatoimisesti kirkonkirjoja sukututkimusta varten.

Kirkkohallituksen asiassa omaksuma kanta vaikuttaa jyrkältä ja yksipuoliselta asian tulkinnalta mikäli lehtitiedot kirkkohallituksen haluttomuudesta neuvotella asiasta arkistolaitoksen, tietosuojavaltuutetun ja sukututkijoiden kanssa pitävät paikkansa. Näiden tahojen toivoisi pääsevän mahdollisimman pian keskusteluyhteyteen etsimään ratkaisuvaihtoehtoja asialliseen loppupäätelmään kaikkien kannalta. Eihän liene aivan mahdoton yhtälö ratkaista henkilötietosuojan ja su-

kututkimuksen välille kehittynyt ristiriita. Saavathan tieteellistä tutkimusta tekevät jo lain mukaan lukea kirkonkirjoja harkinnan mukaan.

Kirkonkirjojen käyttö sukututkimuksessa on vanha ja perinteinen tapa, joka on ollut yleisimmin käytössä. Uusiakin menetelmiä on tullut myös sukututkijoiden käyttöön. Useissa sukututkimuksissa käytetään nykyisin apuna DNA-analysejä eri sukuhaarojen yhteyksien selvittämisessä. DNA-analyysi perustuu DNA:n periytyvyyteen isältä pojalle sukupolvesta toiseen.

Tätä DNA- tekniikkaa voitaisiin käyttää Kauppisten suvun sukututkimuksessa mikäli joku eri sukuhaarojen edustaja on teettänyt sukututkimukseen soveltuvan DNA-testin ja on halukas antamaan sen sukuseuran käyttöön.

Kauppisten sukuseuran sukututkimus keskittyy nyt Viitasaaren, Kannonkosken ja Halsuan sukuhaaroihin. Näihin sukuhaaroihin kuuluvilta toivotaan nyt aktiivista otetta omalta osaltaan perhetietojensa ilmoittamisesta sukuhallitukselle tai sukututkijalle ja täten varmistaa tietojen tuleminen sukukirjaan. Tavoitteena on saada näistä sukututkimuskirja vuoden 2013 sukutapaamiseen ja sukukokoukseen, joka pidetään Viitasaarella. Sukuhallituksen jäsen Marja-Liisa Ahlberg on jo alustavasti sopinut viitasaarelaitosten kanssa sopivaa kokouspaikkaa sekä keskustellut eri henkilöiden kanssa heidän tulemisestaan paikallisiksi järjestäjiksi.

Amerikan asuttajana

» PEKKA MUHONEN

Pihtiputaan pitäjän Pihtiputaan kylän Kauppila 16

Ollaan 1800-luvun jälkipuoliskolla Pihtiputaan kirkonkylän etelälaidalla Variskankaalla noin 250 metriä Kolimanlahden rannasta länteen. On neljä taloa: Niskala (14), Kotka (15) ja Kauppila (16) ja etäämpänä metsän laidalla Mehtäpelto (17). Ne ovat isojaossa vanhasta Niskalasta muodostettuja 1/8 manttaalin taloja. Talojen maat ulottuvat Kolimajärven yli. Taloilla on myös alueita Mataraniemen - Kärvälshden suunnalla. Kauppilassa asuu Henrik Kustaanpoika Kauppinen (s.1810 k.1894) ja vaimo Lena Sofia Kokkonen (s.1815 k.1880). Heillä on poika Johan Henrik Heikinpoika Kauppinen (s. 1839 k. 1910), jolla vaimo Vilhelmiina Larsintytär Varis (s. 1838 k. 1895). Heille syntyy Kauppilassa noin 25 vuoden aikana 10 lasta:

1. Gustaf s. 1860 k. 1891 naimattomana
2. Lena Sofia s. 1893 k 1885, mies Jakob Vilhelm Israelinpoika Argillander s. 1856. Lapsia kaksi, joilla ei lapsia.
3. Johan Henrik s.1865 k. 1909, vaimo Hilda Kustaantytär Niskanen s. 1869 k.1942. (Hildan vanhemmat: Kustaa Jaakonpoika Niskanen s..1838 ja Kaisa Larsintytär Argillander s. 1837) Avioliitosta seitsemän lasta, joista kaksi muutti Amerikkaan.
4. Wilhelm s. 1868 k. 1889
5. Otto s. 1871 k. 1906. Muutti Amerikkaan.
6. Amanda Vilhelmiina s. 1874 k. 1924, mies Wihtori Ismaelinpoika Argillander s.1872 k. 1959. Avioliitosta on seitsemän lasta, joilla lapsia.
7. Emil s. 1877 k. 1909, vaimo Iida Maria Juhontytär Ruuska s.1884 k.1908. Heillä kaksi lasta, joilla ei lapsia. Muutti Amerikkaan ja takaisin Kauppilaan..
8. Matti Leonard s. 1879 k. 1954 vaimo Helmi Aleksandra Juhontytär Kokkonen s. 1875 k. 1961. Avioliitosta on kolme lasta: Emil.s 1904 k. 1907, Iida Auroora s. 1906. Perhe muutti Amerikkaan

jossa Anna Wilhelmina s. 1911 k. 1963.

9. Evert s. 1882 k. 1883.
10. Hilda Maria s. 1885 k. 1933, mies Urho Apu Kaima Juhonpoika Varis s. 1886 k. 1914. Avioliitosta on kaksi tytärtä: Iida Alviina s. 1912, muuttanut naimattomana Kokkolaan 1931 ja Lyydi Siviä s. 1913, muuttanut naimattomana v. 1938 Vihtiin. Perhe on asunut Kauppilaan kuuluneessa Tervanotkossa, jossa Hilda (Tervanotkon Hilda) kuollut 1933.

Amerikkaan menijöitä

Noina aikoina muutettiin paljon Amerikkaan. Sieltä myös palattiin. Otto (5 ylempänä) muutti v. 1890 pysyvästi. Emil (7) oli muuttanut 1898, mutta tuli v. 1903 takaisin Kauppilaan. Leonard (8) muutti vaimonsa Helmi Kokkoson ja kahden lapsensa kanssa. Heille syntyi Amerikassa tytär Vilhelmina, joka avioitui siellä Väinö Laaksosen (sittemmin Lackson) kanssa. Heidän tyttärensä on Kathy, nykyiseltä sukunimeltään Hill. Anna ja Kathy Lackson kävivät Pihtiputaalla Kotkassa, Kennäällä ja Paloniemessä v. 1954. Leonard kuoli Ashtabulassa Ohiossa v. 1954. Heikin (3) tyttäristä eli isoäitini sisarista Hilma Sofia s.1896 (3 alempana) muutti pysyvästi vuonna 1921. Toinen muuttanut tytär oli Helmi Maria Huhta o.s. Kauppinen s. 1902 (6 alempana). Helmin ja Sohvin kerrotaan muuttaneen yhdessä vuonna 1921.

Sohvi kävi Suomessa 1952. Matkakumppanina ohvilla oli Elma-niminen nainen, jonka sukunimen olen unohtanut. Olin 9-vuotias poikanen ja juoksin tien varteen nähdäkseni ketä tulee. Linja-auto pysähtyi Variskankaan kohdalle ja kaksi liehuvahelmaista valkokeriähtäistä naista tuli ulos kassiansa kanssa. Sohviksi myöhemmin osoittautunut sanoi: ”Lähetettiin näetä vanhoja paekkoja kahtomaa”. Olivat tulleet Suomeen laivalla. Sohvi toi paljon tuliaisia, monta matka-arkullista, sukua kun oli paljon. Minulle ja veljelleni antoi samanlaiset poikki-raidalliset kipparinpaidat. T-paita se nykyisin

olisi. Ei niitä Puttaan Kauppayhtiössä myyty tai koko Suomessa.

Pihtiputaan Kauppilan Kauppiset ovat Amerikassa levinneet laajalle alueelle. Heidän nykyisestä lukumäärästään ei minulla ole tietoa. He ovat antaneet todella merkittävän panoksen amerikkalaiseen yhteiskuntaan. Muutamat ovat nousseet hallinnon, tieteen ja taiteen huipulle kuten esimerkiksi Otto Kauppisen (5) pojanpoika Allan Kaupinen, Johan Henrik Kauppisen (3) tyttären Helmi Maria Huhdan o.s. Kauppinen (6 alempana) poika tohtori ja tiedemies Jim Huhta sekä Allan Kauppisen serkku suosittu oopperalaulaja Rod Nelman (Kauppinen).

Kauppilan viimevaiheita

Kauppilassa asui koko elämänsä ajan v. 1839 syntynyt Johan Henrik. Hänen lapsikatraastaan taloon jäi asumaan kaksi perhettä Johan Henrikin s. 1865 (3 ylempänä) ja Eemilin (7). Muilta osin väki oli kuollut, muuttanut tai naitu pois. Johan Henrik Kauppisen ja Hilda Niskasen perhe (3) on tässä alla:

1. Siiri Maria s.1890 k. 1948, mies Iivari Vilhelminpoika Muhonen s. 1884 k. 1968. Heillä on 11. lasta.
2. Ville Evert s. 1893 k. 1952, vaimo Hanna Katriina Vilhelmintytär Varis s. 1893 k.1978. Asuivat Vertin ostamassa Paloniemessä. Heillä on viisi lasta.
3. Hilma Sohvia s. 1896 k.1985 Jacksonville, Florida, muutti 20-luvulla Amerikkaan (Ashtabula), mies Henrik Martin Antinpoika Kehusmaa. Heillä ei ollut lapsia.
4. Hilja Amanda s. 1898 k.1918 Selantauksen Kurkilahdessa, mies Johannes Antinpoika Hakkarainen s. 1894 k. ? Heillä oli lapsi Iida Mirjam s. 1918 k. 1938 naimatonna.
5. Juho August s. 1900 k. 1906.
6. Helmi Maria s. 1902 k. 1981 muutti Amerikkaan Ashtabula Ohio, mies Otto Huhta s. 1885 Kälviä k. 1967 Ashtabula. Heillä on kuusi Amerikassa syntynyttä lasta, joista kolmas on 1937 syntynyt Jim Huhta. He ovat pikkuserkkujani, Olisimme Barbara Wainikan kanssa menneet tapamaan vanhinta eli 1925 syntynyttä Thelmaa, mutta hän soitti ja sanoi olevansa hyvin väsynyt ja pahoitteli, ettei kykene ottamaan vastaan.
7. Anna Johanna s. 1906 k 1911. Hukkui Kotkan Kaivoon 2.8.1911. Väki oli heinässä eikä pihassa ollut tarpeeksi tomeria ihmisiä pelastamaan. Kaivo oli ns. ”vinttikaivo”. Kaivon kappi oli laskettu alas

ja Annalle huudettu: ”ota siitä ämpäristä kiinni Anna”. Tyttö ei vain osannut toimia oikein ja hukui (perimätietoa).

Vuoden 1909 alussa Kauppilassa asuivat vielä

1. Johan Henrik Heikinpoika Kauppinen s. 1839 eli isoäitini isoisä, joka oli eläkemiehenä
2. edellisen poika ja isoäitini isä Johan Henrik Kauppinen s. 1865 ja vaimonsa Hilda Kauppinen os. Niskanen lapsineen Ville Evert 15 v (2), Hilma Sohvia 13 v (3), Hilja Amanda 11 v (4), Helmi Maria 7 v (6) ja Anna 3 v (7)
3. Johan Henrikin nuorempi veli Amerikassa käynyt Emil Kauppinen ja emäntä Maria Kauppinen o.s. Ruuska sekä heidän lapsensa Vilho Leonard s. 1904 ja Johannes s. 1906.

Talon omistus oli jaettu veljesten Johan Henrikin ja Emilin kesken ja heidän isälleen vanhalle Heikille oli annettu eläkekirja.

Kuolema vei ensin Emilin emännän Maria Kauppisen 20.2.1908. Sitten kuoli Johan Henrik nuorempi 4.5.1909 ja seuraavaksi Emil 15.6.1909. Viimeisenä kuoli veljesten isä eli eläkemies Johan Henrik Heikinpoika Kauppinen 19.2.1910. Jäljelle jäivät em. veljesten lapset. Vertti lähti maailmalle. Hän osti sittemmin Paloniemen. Emilin pojat Leonard ja Johannes sijoitettiin sukulaistaloon Kennäälle Viktor Argillanderin (Kennään Vihtori) ja emäntänsä Amanda Kauppisen (Kennään Manta) holhouksen alle. Viktor Argillander Emilin poikien holhoojana myi poikien osuuden Julius Kempvaiselle 10.000 markalla. Vertille kuulunut osuus myytiin erikseen. Kauppila myytiin loppuun 1910 ja talossa väki vaihtui. Toistaiseksi en tiedä, missä leski Hilda Kauppinen tyttärineen (Sohvi, Hilja, Helmi ja Anna) asui heti Kauppilan myynnin jälkeen. En myöskään tiedä, saivatko he kaupoista mitään. Hilda Kaupinen meni vielä uusiin naimisiin 1914 Albert Vilho Variksen kanssa ja kuoli Paloniemessä 1942. Lopulta talo joskus 1960-luvulla pääosin päätyi Niskalan (Pihtipudas nro 14) Erkki Hämäläiselle. Pihaan rakennettiin uusi päärakennus, jossa asutaan vielä.

Kauppilan vanhasta talosta on yhä jäljellä hirsille riisuttu vanha tupa. Talossa oli ennen muitakin huoneita, jotka on purettu pois, Kauppilan tuvassa on pidetty seuroja, kinkereitä, häitä, kokouksia jopa koulua. Sota-aikana siinä asui evakkoja, inkeriläisiä ja jos keitä. Talo oli suurehko. Jos olisi rahaa, sen voisi restauroida. Kaivo, riihi, sauna, navetta ja muutama aitta lienevät

Kauppisten aikaisia. Kauppila 16, Kotka 15 ja Mehtäpelto 17 ovat olleet Viitasaaren Niinilahdesta tulleiden Kauppisten hallussa jo 1700-luvulla. Niskalassakin Kauppisia on asunut joissakin vaiheissa. Olivat samoja Kauppisia alkuaan. Mehtäpellon Kauppiset hävisivät talosta 1950-luvulla. Kotka tuli Viitasaaren Niinilahden Aroniemestä tulleen Vilhelm Muhosen omistukseen 1897. Isoisäni Iivari Vilhelminpoika Muhonen oli tuoloin 12-vuotias. Tuleva Kotkan talon emäntä, naapurin Siiri Kauppinen oli 7-vuotias. Naimisiin oli menty

7.11.1906. Lapsia syntyi vuosien 1907 - 1935 välisenä aikana yksitoista. Isäni Vilho Muhonen syntyi perheen toisena lapsena vuonna 1909. Iivari Muhosen ja Siiri Kauppisen lapsiktraasta on sittemmin kasvanut suuri jälkeläisjoukko, jonka mukana myös kauppiisgenejä leviää laajalle isänmaahan ja maailmaan.

Pekka Muhonen, Pekka Vilhonpoika Muhonen s. 1943 Pih-tiputaan pitäjän Pihtiputaan kylän Kotka 15:sta erotetussa Päivärinteessä ihan vanhan Kauppilan vieressä. Asuu nykyysun Jyväskylässä.

likan tarinoita

Hyvin monien sattumien

kautta tutustuin Maaningan Kinnulanhovin silloiseen isäntään Viljo Hoffreniin. Jostain ihmeellisestä syystä minulla oli onni saada hänestä hyvä ystävä ja henkinen tukija. Hän saattoi soittaa joskus minulle aamuvarkaisella töihin kun minulla oli vaikeita asioita pohdinnassa ja hän kysyi ”mikä hätä sinulla on?”

Kerran taas sattui, että minulla oli asia, joka vaati esineen luovuttamista ja lähdin ilmoittamatta Maaningalle. Hän tuli vastaan pihatiellä sen suuren männyn luona ja sanoi ”minä odotin sinua... tässä sinulle sankollinen mansikoita kun näit vaivaa.”

Hänen äkillinen poislähtönsä pari vuotta myöhemmin, sen samaisen petäjän juurelle menehtyen, oli suuri järkytys. Hänen hautakivessään on nimenä pelkästään ”Köthä talonpoika”. Vilho Hoffrenilla ei ollut tapana kehuskella suvulla mutta minulle kyllä selvisi, että suvun juuret johtavat Iisalmen kahden ja Kuopion yhden kirkkoherran kautta Ouluun ja jopa Surhsilleihin. Ryhdyin ”pitämään silmällä” sukua ja tapahtumia.

Kauppisten sukuseuran sukujuhla oli 1970-luvulla lä-Savossa ja juhla jumalanpalveluksessa saarnasi silloinen Oulun tuomiorovasti Hannes Kauppinen. Erityisesti saarnasta jäi mieleen hänen kertomanaan muistelut esi-isistään ja juuristaan Koljonvirran Kauppilassa ja Suomen sodasta. Hän ei kuitenkaan kertonut mitään maanomistusriidoista mm Hoffrenien kanssa.

Samaan jumalanpalvelukseen liittyi myös kirkon esittelyä ja suvun perusihmiset kertoivat saarnastuoliin liittyvän suvun perimätiedon. Saarnastuolin katoksineen oli nimitäin pyynnöstä tehnyt taitavana puuseppänä tunnettu Nerohvirran Vattumäen talon isäntä Pekka Kauppinen vuonna 1927.

Saatuaan työn hän oli ostanut uudet työkalut sitä varten ja ne ovat kätkeytyneet saarnastuolin lattian alle. Työsuoritus oli tarkoin noudattanut professori Rafael Blomstedtin suunnitelmaa ja ohjeistusta.

Iisalmessa talvella 2000 oli Olvi-oluthallin multimediateatterissa (nykyisin postimerkkimuseo) ”Taisteluiden ja tarinoiden Koljonvirta 1809” multimediaesityksen ensi-ilta. Erotuin joukosta sikäli, että kaupunki oli tilannut minut Sven Tuuva-asussa ovimiestehtäviin.

Vapaan seurustelun aikana puheilleni tuli eversti Sandelsia esittänyt näyttelijä Antti Reini. Hän kertoi, että saatuaan tehtävän hän ei tiennyt ennalta, että ”hän puolustaa ja taistelee suvun talon Kauppilan mailla.” Hänen juurensa ovat Koljonvirran Kauppisia äidin puolelta. Totesimme, että tässä ”päällikkö ja sotamies ovat samalla asialla” ja seurasi hyvin mieleen painunut tarinointi tapahtumista ja Kauppilan historiasta.

Amerikassa syntynyt ja asuva Allan Kaupinen oli etsinyt tietoja isoisänsä Otto Kauppisen Suomessa olevasta suvusta. Hän oli sattunut löytämään tietoja isoisänsä veljen Johan Henrik Kauppisen vanhimmasta tyttärestä Siiri Muhosesta o.s. Kaupinen. Siiri on myös isäni Vilho Muhosen äiti eli ”Kotkan mummu”.

Amerikan Kauppisia tapaamassa

Matkaidean synty

Sain Muhosten sukuseuran sihteeriltä kesäkuussa 2009 Allanin tekemän tiedustelun Siiri Muhosesta ja talosta Pihtipudas, Kotka 15. Ne Allan oli löytänyt lähteestä ”sukutilat.sarka.fi”. Siellä oli lueteltu lapset, lehmät, hevoset ja hehtaarit, jota hän huvittuneena naureskeli. Erityisen vaikutuksen oli tehnyt lasten lukumäärä. Näin alkoi vilkas sähköpostitus välillämme kesäkuussa 2009. Tätä ennen en ollut tiennyt hänen olemassaolostaan yhtään mitään.

Allan Kaupinen, perheensä ja ransa Yhdysvaltain hallinnon huipulla on esitelty vuoden 2009 Kauppisviestin numerossa 2. Saman numeron eri artikkelissa kerrotaan Amerikan Kauppisten etsivän juuriaan. Jutussa on kuva, jossa Barbara ja Dave Wainikka sekä Kauppisten sukututkija Jarmo Ahlstrand ovat 13.9.2009 Vantaan Hotelli Hiltonin pöydässä keskustelemassa tutkimusongelmista. Allanin suosituksesta Wainikat poikkesivat luonani Jyväskylässä mennessään Pihtiputaalle. Näin alkoi meidän tuttavuutemme. Nämä kolme henkilöä Allan, Barbara ja Dave alkoivat suunnitella tapaamista pidettäväksi joskus kesällä 2010 ja ehdottivat, että tulisin mukaan.

Alkukesästä puhuttiin vain pienimuotoisesta tapaamisesta Thunder Bay:ssä Kanadassa. Mukana olisivat olleet Barbara ja Dave sekä Allan Kaupinen, Kathy Hill ja mahdollisesti minä. Kiinnostuin asiasta. Allan alkoi kehitellä tapaamisidea. Lopulta se oli ”Kaupinen/Kotilainen/Vakkila Family Reunion”, joka pidettäisiin Ohion Clevelandissä 17 - 19. syyskuuta 2010. Kotilaiset ja Vakkilat ovat Allanin isän äidinpuolen sukuja. Ohjelma vaikutti kiinnostavalta kokouksineen, retkineen, juhlineen ja oheistapahtumineen, joten päätin osallistua. Syyskuun alussa aloitin matkani ensin Kanadaan ja sieltä Kauppisten sukkokokoukseen Ohion Clevelandiin ja edelleen Washingtoniin ja New Yorkiin. Matkani kesti lähes koko syyskuun ajan.

Kanadassa ja Thunder Bayssa

Lensin 7.9. Toronton kautta ja olin illalla Thunder Bayssa. Dave ja Barbara olivat kentällä vastassa. He asuvat Lake Superiorin rannalla kauniissa tilavassa talossaan puutarhoineen ja rantalaitureineen. Maisema oli mykistävän kaunis ja avara. Thunder Bay on noin 110 000 asukkaan satamakaupunki, joka

sijaitsee *Yläjärven (Lake Superior)* pohjoisrannalla *Ontarion* maakunnassa Kanadassa. Se muodostettiin vuonna 1970 liittämällä entiset *Fort William* ja *Port Arthur* yhteen. Kaupungissa on metsä- ja metalliteollisuutta. suuri satama sekä vuonna 1965 perustettu yliopisto. Thunder Bayn talousalueella asuu kaikkiaan noin 123 000 asukasta. Thunder Bay on suurin suomalaiskeskus Kanadassa kaupungin väkilukuun suhteutettuna (12 825 suomalaista) ja toiseksi suurin lukumääräisesti Toronton (14 750 suomalaista) jälkeen. Thunder Bayn asukkaista 10 % on suomalaista alkuperää; joko Suomesta siirtolaisiksi sinne lähteneitä tai heidän jälkeläisiään. Suomalaisuus näkyy Thunder Bayn katukuvassa, sillä siellä on mm. ostoskeskus nimeltä *Keskus*, suosittu suomalainen ravintola *Hoito* sekä yleinen suomalainen sauna. Hoidon hernekeitto on tosi hyvää. Myös suomenkielisiä lehtiä voi tilata. Kaupungissa on suomalaisten ja muiden pohjoismaisten perustamia kauppoja, seurakuntia, kirkkoja ja yhdistyksiä.

Kaupungin pohjoispuolelle oli muodostunut laajahko alue mm. suomalaisten siirtolaisten perustamista asutustiloista, joista moni oli

autiona maanviljelyksen käydessä kannattamattomaksi. Pihaan jäänyt ruostuva traktori ja lahoavat porraspuut kertoivat karua tarinaansa. Tilaan kuului itse raivattua peltoa ja metsää. Pellot olivat kivisiä. Systemi muistutti jollain tavoin Pihtiputaalle sodan jälkeen syntyneitä asutusalueita. Oli päärakennus, navetta, ulkorakennukset, sauna ja metsää. Leipä oli ollut 50- ja 60-luvuilla tiukassa. Moni olisi halunnut palata Suomeen, mutta se olisi käynyt kunnialle. Kyllä jotkut olivat pärjänneetkin ja viljelivät yhä tilojaan. Oli tilaisuus vierailukin eräällä menestyneellä tilalla. Tapasin suomalaista väkeä suomenkielisen jumalanpalveluksen jälkeen kirkkokahveilla. He näitä kertoivat. Terveisiä olisi pitänyt viedä moneen paikkaan mm. Pihtiputaalle. Kävin myös vanhainkodissa ja sairaalassa, joissa tapasin vanhempaa suomalaista väkeä. He olivat innoissaan kuullessaan minun tulevan Suomesta. Oli mukava kuunnella heidän suomeaan, joka oli säilynyt vanhahtavana ja sekoittunut osin englanttiin. Intiaanireservaatissakin kävin ja Fort Williamissa, entistetyssä turkiskaupan tukikohdassa. Ontarion luonto on mahtavaa. Metsää, järviä, riistaa ja kalaa on. Hienoa seutua.

Sukukokous Clevelandissa

Keskiviikkoamuna 15.9. läksimme Thunder Baysta Daven maasturilla Lake Superiorin pohjoisrantaan seurailen länteen. Sitten alas järven itärantaa pitkin Lake Michiganin ja Lake Huronin välisen salmen ylittävää Mackinac -siltaa myöten USA:n puolelle Mackinaw Cityyn, jossa yö. Olipa näkemistä ja maisemia. **Torstaina 16.9.** iltapäivällä saavuimme Clevelandiin, jossa majoittuminen hotelliin Holiday Inn Westlake.

Allan sai Kauppisten sukuseuran standardin.

Perjantaiamuna 17.9. tuli Tuomas Muhonen (nuorempi poikani) New Yorkista ja liittyi mukaamme, edelleen seuraamme liittyi Lassi Oikari Kokkolasta tyttärensä Annin kanssa. Suuntasimme Ashtabulaan, tuohon Kauppisten ja niin monen suomalaisen siirtolaisen suurten toiveiden kohteeseen, pieneen satamakaupunkiin, jossa he lapi-oivat malmia ja lastasivat tavaraa laivoihin. Suomi-perinne on yhä hengissä. Paluumatkalla poikkesimme Fairport Harboriin, jossa moni Kauppinen ja muu suomalainen on tehnyt työtä ja asunut, mm. Allan Kaupisen isoisä Otto. Siellä on suomalainen seurakunta, jonka kirkonkirjat ovat mielenkiintoista luettavaa. Palattuamme hotelliimme Clevelandiin oli suurin osa kokousvieraista jo paikalla. Klo 18.00 oli Cocktail-tilaisuus, jossa sukulaiset tapasivat toisiaan ja me Suomesta tulleet yritimme tutustua Amerikan serkkuihin. Se ei ollut vaikeata. Amerikkalaiset ovat rentoa väkeä.

Lauantaina 18.9. oli päivän viettoon tarjolla, näyttelyitä, konsertteja ostoskeskuksia, kaupungilla kävelyä. Iltapäivällä koko osanottajajoukko ryhmittyi tarkassa järjestyksessä virallista valokuvaa varten. Päivällinen sukkokouksineen alkoi 19.15. Esittelyt ja esitelmät vietiin läpi,

otettiin valokuvia, luovutin Allanille Kauppisten sukuseuran standardin, tehtiin suunnitelmat kokoontumisten jatkamisesta ja sukuyhdistyksen toimintalinjoista. Syötiin ja seurusteltiin. Kokoukseen oli saapunut väkeä jopa neljästä sukupolvesta noin 60 henkeä. Vanhimmat olivat todella vanhoja. Nuorimmat olivat lapsia ja vauvojakin oli. Perheet olivat tulleet suurilla wagoneilla Texasista, Kaliforniasta ja kuka mistäkin. Osanottajista oli etukäteen laadittu esittelyvihkonen, sivu kustakin kuvineen ja teksteineen. Tosin kaikki 60 eivät ole viikossa, joka on ainutlaatuinen dokumentti tuleville polville. Puoleenyöhön mennessä palailtiin hotelille, jossa juhla jatkui.

Sunnuntaina 19.9. oli tarjolla joko kulttuuria kaupungilla tai amerikkalaisen jalkapallon ottelu Clevelandin stadionilla. Allan oli varannut riittävän määrän lippuja otteluun Cleveland Browns versus Kansas City Chiefs. Stadion oli valtavan suuri ja väkeä tungeksi porttienedustoilla ja läheisellä kentällä tuhansia juoden olutta, grillaten makkaroita ja syöden hampurilaisia. Torvet soivat ja huutosakit heittelivät herjaa toisilleen. Väki oli pukeutunut joukkueiden paitoihin ja heiluttelivat lippuja ja viirejä. Tunnelma oli

riehakas. Siinä meni noin reilu tunti ennen kuin nousimme stadionille ja etsimme penkkirivimme. Väkeä lienee ollut noin 60–70000. Nälkää ei ottelussa tarvinnut nähdä. Hot-dogeja, hampurilaisia, ranskalaisia, olutta ja kokista myytiin penkkiriveille jatkuvasti. Katsomoissa on vessoja poistumisväylien tuntumassa riittävästi. Yleisö voi täysin rinnoin rentoutua. Isot screenit katsomoissa näyttävät kaiken kentällä tapahtumisen yksityiskohtaisesti.

Kansallislaulu laulettiin ja koko kentän peittävä USA:n lippu levitettiin nurmikon ylle. Viime sävelen kaajahtaessa neljä suihkuhävittäjää lensi jyrähtäen yli ja ottelu alkoi korvia huumaavalla metelillä. Ensimmäisellä tauolla ilmestyi suurelle valotaululle teksti: *Cleveland Browns toivottaa Kaupinen/Kotilainen/Wakkila/Sukukokouksen osallistujat tervetulleeksi otteluunne.* Tämä oli taululla englanniksi. Katselimme ympärillemme, Allan Kaupinen oli syllisen näköinen. Ottelu päättyi Kansas Chiefsien niukkaan voittoon. Amerikkalainen jalkapallo on Yhdysvalloissa peleistä number one. Minulle ottelu oli ensimmäinen näkemäni ja tosi elämys. Sukukokoukselle se oli riehakas loppu lännen malliin.

Washingtonissa Allan Kaupisen vieraana

Maanantaina 20.9. aamiaisen jälkeen jätettiin hyvästejä hotellin aulassa ja perheet suuntasivat kotejaan kohti. Lassi Oikari ja Anni sekä minä ja Tuomas lähdimme Allanin suurella maastoautolla kohti Washingtonia. Oli syyspäivä väreissään kauneimmillaan. Matka sujui rattoisasti jutellessa ja maisemia katsellessa. Saavuimme Washingtonin kyljessä sijaitsevaan Alexandriaan, joka on vanha historiallinen kau-

punki Amerikan itsenäistymiseen liittyvine muistoinen. Kaupungissa asuu suuri osa Washingtonin hallintoeliittiä. Ohitimme hiljaisella puistokadulla presidentti Gerald Fordin sekä rakettiasiantuntija Werner von Braunin talot ja sitten olikin jo Allanin talo, jossa meille kullekin oli varattu omat makuuhuoneet.

Tiistaiamuna 21.9. vuorossa oli U.S. Capitol. Se on Yhdysvaltain ylimmän hallinnon paikka. (Siellä on liittovaltiotason hallinto. Se jakaantuu 1. Toimenpanevaan osastoon, jossa ovat presidentin hallinto, hallitus ja ministeriöt. 2. Oikeusosastoon, jossa ovat korkein oikeus, alemmat oikeusasteet ja erikoistuomioistuimet. 3. Lakiasääntävään osastoon, jossa on kongressi, joka jakaantuu senaattiin ja edustajain huoneeseen). Capitolille ei niin vain mennä. Jo useita kuukausia aikaisemmin lähetin itsestäni tietoja vierailua varten eri lomakkeilla. Allan järjesti meille ainutlaatuisen esittelyn. Tapasimme siellä hänen vanhoja kavereitaan ja tuttaviaan. Capitolin ja Valkoisen talon turvallisuuspäällikkö, Sergeant at Arms, Bill Livingood itse otti meidät vastaan. Söimme ”vain senaattoreille ravintolassa”, jonne mustissamme päästiin sisään. Luulivat senaattoreiksi. Otin senaatin hernekeittoa, joka on ollut vuodesta 1903 listalla samanlaisena. Seurasimme hetken lehteriltä senaatin is tuntoa.

Asetuimme valokuvaan turvallisuuspäällikön virkahuoneessa, jonka seinällä on taitettu lippu, joka ensimmäisellä kuulennolla kuuhun. Rakennus on valtavan suuri ja upea käytävineen, auloineen, kuvapatsaineen tauluineen ja kupolikattoineen. Capitol on yhä maailman mahtavimman valtion hallinnon keskus. Siitä heijastuu yhä liittovaltion alkuaikojen palava itsenäisyystahto ja demokratian ihanteet ei mahtalevalla vaan kauniin sopusuhtaisella tavalla. Yhdysvallat on nykymaailman pitkäikäisin demokratia. Sen säilyminen ja jatkuminen on maalle itselleen ja koko maailmalle mittaamattoman arvokas asia. Iltapäivällä vierailimme kaikilla niillä muistomerkeillä, joita Capitol Hillin läheisyydessä on, kuten Lincolnin, Jeffersonin, Vietnamin sodan, toisen maailmansodan, jne. Päivän päätteeksi menimme vielä Old Alexandriaan, tuohon itsenäistymismuistojen kaupunkiin, jonka eräässä kirkossa Allan Kaupinenkin oli avioliittoon Noelin kanssa vihitty. Kuumen päivän päätteeksi menimme Potomac-joen rantapubiin kaljalle.

Keskiviikkoamuna 22.9. nousimme ylös jo ennen klo 6.00. Rouva Noel oli laittanut hyvän aamupalan valmiiksi. Suuntasimme aikaisin kohti Washingtonia ennen varsinaista aamuruuhkaa, joka olisi voinut

.....
Clevelandin valtaisa stadion.

Edessä Bill Livingood ja Pekka Muho-
nen, takana Allan Kaupinen, Tuomas
Muhonen sekä Anni ja Lassi Oikari.

pilata aikataulumme. Olimme ennen klo 7.00 Valkoisen talon portilla paperit ja luvat valmiina. Paikalla oli jo ennen meitä paljon ihmisiä odottelemassa porttien avaamista. Tarkastusten jälkeen kävelimme puistokäytävää varsinaiselle ovelle, jossa uudet tarkastukset. Kamerat ja kännykät eivät saaneet olla mukana. Kierros alkoi ja kesti parisen tuntia. Obama oli juuri eilen ollut siellä ja palkinnut joitakin sotilashenkilöitä Yhdysvaltain korkeimmalla kunniamerkillä (Medal of Honor). Korokkeet ja rekvisiitta tilaisuudesta olivat eräässä huoneessa vielä purkamatta mennessämme siitä läpi. Valkoisen talo (The White House) on presidentin virallinen residenssi ja työpaikka. *Talo on elegantti ja kaunis koostaan huolimatta. Ken haluaa tietää siitä lisää, menköön osoitteeseen (www.whitehouse.gov/). Allan Kaupinen oli ollut valkoisessa talossa töissä vastaten mm. uuden henkilöstön rekrytoinnista uuden presidentin perustaessa omaa hallintonsa. Kierroksen jälkeen piipahdimme myös läheisessä kulmaravintolassa, jossa Allanilla ja valkoisen talon välillä oli ollut tapana työpäivän lomassa tai päätteeksi ottaa pientä purtavaa tai drinkit. Mukaanvannäköinen paikka. Otimme vain pientä purtavaa.*

Pentagon oli seuraava kohteemme. Se on puolustusministeriön hallintorakennus, joka on saanut nimensä viisikulmaisen muotonsa vuoksi. Pentagonissa on viisi sisäkkäistä viisikulmion muotoista rakennusta ja se on jaettu viiteen osastoon niin, että rakennuksen kulma on osastojen välinen raja. Pentagonissa on 26 000 työntekijää. Se on maailman suurin toimistorakennus. Viisikulmion jokaisen ulkosivun pituus on noin 300 metriä. Pentagon oli Allan Kaupisen työpaikka, jossa hän oli ollut kahden viimeisen Bushin ajan. Eräässä jälkipolvi-taulussa hän on ”Director with the Department of Defence”. Paikka on jossain siellä huipulla. Ei hän sitä selittänyt, enkä tohtinut kysyä. Ohjelmassa oli kierros n. 12 km. Meille esiteltiin lähinnä, miten Yhdysvaltain armeija on toiminut maanjäristysten, luonnonmullistusten, nälänhätäkriisien yms. seurausten lievittämisessä erilaisissa avustusoperaatioissa. Tosin koko Pentagonin historia ja organisaatio karkealla tasolla myös selostettiin. Söimme lounasta parin Allanin hyvin tunteman sotilashenkilön kanssa. Mukavia leppoisia miehiä, mikä viittaa rautaiseen ammattilaisuuteen. Tuli keskusteltua maailman asiat melkein läpi. Ohjelmassa seu-

rasi tutustumisen paikkaan nimeltä Hall of Heroes. Medal of Honor on Yhdysvaltain korkein kunniamerkki, joka annetaan sankaruudesta sodassa käydyssä taistelussa. Hallin seinille oli sodittain lueteltu mitalin saaneiden nimet. Heistä oli myös vastaavat elämäkertatiedot Pentagonin arkistoissa. Ensimmäiset mitalit oli jaettu jo heti itsenäisyyden jälkeen. Sotia oli monia. Obamahan antoi toissapäivänä yhden mitalin siellä valkoisessa talossa Irakissa käydystä taistelusta. Suomalaisia nimiäkin vilahti siellä muutama. Tapasimme hallista ja arkistoista vastaavan henkilön. Arkistoa on käytetty paljon mm. elokuvakäsikirjoitusten tekoon. Erikoinen paikka ja meidän viimeisemme. Siinä oli meidän Pentagonimme. Näin oli päivä päätöksessä.

Allan toimi taitavana organisaattorina, vieraanvaraisena isäntänä ja opastajana koko vierailumme ajan. Nyt hän vielä vei meidät Washingtoniin ja rautatieasemalle, jossa jätimme hänelle haikeat kiitokset ja hyvästit. Muistelimme myös kiitollisina ystävällistä emäntäämme Noel Kaupista.

Matka jatkui junalla kohti New Yorkia ja kohti uusia seikkailuja.

Dave ja Barbara Wainikka pitivät Kanadan osuudella erittäin hyvää huolta hyvinvoinnistani ja siitä, ettei näkemistä puuttunut. Kiertelimme päivittäin ahkerasti ympäristössä. He veivät minua tapaamaan ihmisiä vanhainkotiin, sairaalaan, kirkkoon ja vaikka minne. Majoitus oli yllälistä ja aamiaiset runsaita ja monipuolisia. Olen heille tosi kiitollinen.

Kauppisten sukukokous

Amerikassa

Kaupinen/Kotilainen/Wakkila - sukuseuran puheenjohtajan Allan Kaupisen isoisä Otto Johansson Kauppinen syntyi Pihtiputaalla 4.10.1871 Kauppilassa.

» MARGIT VÄISÄNEN-VÄNSKÄ

KAUPINEN/KOTILAINEN/WAKKILA FAMILY REUNION /SEPTEMBER 17-19, 2010 ALLAN G. KAUPINEN, CHAIRMAN, CLEVELAND, OHIO, UNITED STATES OF AMERICA

Siirtolaisen tarina alkoi, kun hän lähti Hangosta 7. toukokuuta 1890 USA:han ja saapui New York'iin 3. kesäkuuta 1890. Amerikan kansalaisuuden hän sai 26.10.1896. *Tarkat tiedot ovat peräisin 'Declaration of Intent' (Geneva Public Library, Ohio) -asiakirjoista.*

USA:ssa Ashtabula Harbor'ssa Ohiossa hän avioitui Rosa Alina Kotilaisen (s. 25.4.1875) kanssa

vuonna 1892. Rosa oli syntyisin Kivijärveltä, tarkemmin Heinolahdesta Wuonomalahdesta, Warismäestä. Heidät molemmat on haudattu Ravennaan Maple Grove'n hautausmaahan Ohioon, tarkat hautanumerotkin on tiedossa. Otto kuoli jo vuonna 1906 ja Rosa Kaupinen/Wakkila vuonna 1954. Heidän jälkeläisiään asuu tänä päivänä paljon Amerikassa. Allanin isä Yrjö Oskari

Kauppinen/Kauppinen oli yksi Rosa Alinan ja Otto Johansson Kauppinen lapsista. Allan Kaupinen on tehnyt mittavan työn sukututkimuksen parissa ja on onnistunut identifioimaan kaikki sukuun jäsenet jotka asuvat USA:ssa. Hän on ulottanut tutkimuksensa myös koskemaan sukua Suomessa ja haluaa saada heihin yhteyden. Allan asuu Alexandriassa Virginiassa.

Tammikuun 1. päivänä 2011 alkoi yhdeksäs vuosi Suomalaisen Perinteen Museon (Finnish Heritage Museum) historiassa Fairport Harbor:ssa Ohiossa, USA:ssa.

Suomalaisen perinteen museo

» MARGIT VÄISÄNEN-VÄNSKÄ

Museon toiminta-ajatus on, että suomalainen perinne tulee säilyttää tuleville sukupolville. Museosta on tullut monille paikallisille suomalaisille fyysinen koti, jonne he poikkeavat lauantaiaamuisin nauttimaan kahvikupposen nusun kera. Mutta nisukahvit ovat kuitenkin vain veruke. Nimittäin asiaan kuuluu vääväämättömästi keskustelutuokiot ”Muistatko kun?”

Museossa on monia näyttelyitä ja erityisesti on mainittava suosittu ”Miksi he tulivat, ja miksi he jäivät”- näyttely. Kysymys on esitetty usein ja syitä on pohdittu. Museon näyttelyllä on tarkoitus antaa kävijöille vastauksia tuohon hankalaan kysymykseen esittämällä tarinoita suomalaisten perheiden historioista.

Museossa järjestetään mm. Suomen kielen ja kulttuurin opetusta täysin veloitusetta.

Fairport Harbor’lla on paljon tarjottavaa vierailijoille, joita tulee kaikkialta maailmasta ja Yhdysvalloista; Suomalainen museo, Majakka, Merenkulkumuseo, Slovenia-lainen Klubi, Unkarin kulttuurin kerho, Suomalaisten Monumentti Veteraanipuistossa, hiekkaranta, Erie -järven kalastusmahdollisuudet.

Kannattaa seikkailla sivustolla:

- <http://www.finnishheritagemuseum.org/Museum/index.html>
- <http://www.finnishheritagemuseum.org/Exhibitions/ExhibitsFrontPage/index.html>
- <http://www.finnishheritagemuseum.org/Events/index.html>

Linkkejä tarinoihin ja historioihin (ja mm. DNA:sta ja sukututkimuksesta):

- <http://www.finnishheritagemuseum.org/Archived/index.html>

Kuuluisia suomalaisia vuosikymmenien varrelta:

- <http://www.finnishheritagemuseum.org/Hall.of.Fame/fame/index.html>

Visit the Finnish Monument in Veteran’s Park

- <http://www.finnishheritagemuseum.org/FinnMonument/index.html>

Suomi-Amerikka julkaisu:

- <http://www.finnishamericanreporter.com/>

Sukututkimuskomitea on aloittanut toimintansa:

- <http://www.finnishheritagemuseum.org/Genealogy/index.html>

Suomalaisen perinteen museo Facebookissa, käykää tykkäämässä:

- <http://www.facebook.com/pages/Finnish-Heritage-Museum/137876159569962?ref=t>

Suomalaiset sukunimet

Amerikassa

» MARGIT VÄISÄNEN-VÄNSKÄ
TUTKIJAJA (ALKUPER. ENGLANNIKSI): JOHN ILMARI KOLEHMAINEN
HEIDELBERG COLLEGE, OHIO

Suomalaisille siirtolaisille tuotti ongelmia heidän Vanhan Maaailman sukunimensä, jotka eivät olleet yhteensopivia amerikkalaisen ääntämyksen kanssa. Jotkut luopuivat tässä tilanteessa kokonaan sukunimistään, mutta yleinen tapa oli tehdä kompromisseja kirjoitusasun ja ääntämyksen kanssa. Nimiä katkaistiin, translitteroitiin, ruotsinnettiin ja käännettiin pyrkien säilyttämään mahdollisimman pitkälle alkuperäinen merkitys. Kolmas ryhmä vältti sekä nimen hylkäämisen että kompromissit vastustaen minkäänlaisia muutoksia nimiinsä. Vain pieni vähemmistö luopui kokonaan sukunimistään, useimmiten päädyttiin pieniä muutoksia edellyttäviin kompromisseihin.

Niinpä esimerkiksi pudotettiin etuliite pois sellaisista nimistä kuten: Kaunismäki, Kauramäki, Koivumäki, Myllymäki, Palomäki, Lamminmäki, Rautamäki, Perämäki, Hakomäki, Kortesmäki, Hautamäki, Niinimäki, Katajamäki, etc., nimet muuttuivat kaikki kuulumaan pelkkä 'Mäki'; ja taas poistamalla jälkiliite sukunimistä jotka alkoivat sanalla Mäki; Mäkelä, Mäkinen, Mäkitalo, Mäkivuori, etc., niistäkin tuli 'Mäki'.

Seuraavassa on luetteloa leikatuista nimistä:

Hietakangas-Kangas	Jalonen-Jalo
Hirvisalo-Salo	Lamppinen-Lamppi
Isotalo-Talo	Lamminen-Lammi
Parhaniemi-Niemi	Leinonen-Leino
Pyöriasaari-Saari	Nieminen-Niemi
Syrjäniemi-Niemi	Ruonovaara-Ruono
VitikkoHuhta-Huhta	Vainionpää-Vainio
Kalliokoski-Koski (or) Kalliokoski-Kallio	
Kangasniemi-Niemi (or) Kangasniemi-Kangas	
Wuorijärvi-Jarvi (or) Wuorijärvi-Wuori ¹	

Usein leikkaamisen jälkeen nimi menetti suomalaisen identiteetin:

Alatalo-Ala	Lehtinen-Lehtin
Annala-Annal	Manninen-Mann
Eckonen-Eck	Niskawaara-Niska
Eloranta-Elo	Parkkila-Park
Hakala-Haka	Parkkonen-Park
Halmetoja-Halmet	Peltonen-Pelton
Hillilä-Hill	Peltoniemi-Pelton
Jackola-Jack	Pennänen-Penn
Järvinen-Jarvin	Tenhunen-Tenhune
Justinen-Just	Turppa-Turp
Kamppinen-Kamp	Wänämöinen-Wain
Kitinoja-Kitin	Wartikainen-Wart
Lamppinen-Lamp	Westerinen-West
Lankinen-Lamken	Westola-West

Joskus harvemmin sukunimen keskiosasta muodostettiin itsenäinen status; esim. Nykänen -> Kane. Yksi sukunimi säilytti suomalaisen luonteensa lyhennettyinäkin, kun Finnilästä tuli Finn.

Suomalaiset vokaalit ä, ö ja y (kuten Wäänänen, Möttönen ja Ylevä), konsonantti j (kuten Jaatinen), ja diftongit kuten au (Jauhiainen), ai (Laihiainen), ii (Siikala), ie (Hietanen), ou (Loukkonen), ui (Uitto), uo (Suominen), hj (Hjerpe), hyy (Hyytiäinen), jyl (Jylhänen), kyl (Kyllönen), myl (Myllymäki), pyy (Pyykkönen), ryt (Rytkönen), syr (Syrjälä), wäy (Wäyrynen), jne., ovat amerikkalaisille yleisesti ottaen mahdottomia käsitellä ja siitä on seurannut translitterointi. Se on useimmiten pidetty kuitenkin kunnioittavissa rajoissa (Anttila -> Antell, Mäki -> Mackey, Muuri -> Moore). Mutta joskus periaatteesta on luovuttu: esim. Suominen -> Swann, Tiikanen -> Di!

Translitteroituja nimiä:

Alanen-Allen	Autio-Ottio
Anttila-Antell	Haarus-Harris
Anttonen-Anton	Hakundi-Hack
Hämäläinen-Hamlin	Pääatalo-Patlow
Hänninen-Hanney	Pajari-Pary
Hartikainen-Hartman	Pätkinen-Back
Heinonen-Haynes	Paloniemi-Palm
Heiskanen-Hayes	Parpa-Barberg
Heiskari-Hayskar	Pekurinen-Beck
Hirsi-Hershey	Pekkola-Peck, Beck
Hirvelä-Hervey	Pekonen-Peck, Beck
Hjerpe-Jerpey	Peltonen-Beldo, Pelton, Belden
Hokkanen-Hokan(s)	Pesonen-Benson
Huovinen-Hoover	Pernu-Berry
Huttunen-Hutton	Piira-Berry
Isakilla-Isakle	Pikkarainen-Pekeine
Järvi-Jervey	Pitkäranta-Pitkin
Kaarakka-Crocker	Polkki-Polky
Kangas-Congos Pulkku,	Pulkkinen-Polk, Polky
Kantola-Kendall	Puuperä-Poopert
Karhu-Karlin	Prinsilä-Prince
Kasanen-Kasen	Rankila, Rankinen-Rankin, Ranken
Kokkonen-Kock	Reinikainen-Ray
Kolehmainen-Coleman,	Kuhlman Riipa-Rinell
Kulppi-Culp	Rissanen-Reiss
Kupari-Cooper	Rousu-Rose
Kynsijärvi-Kinzin	Rusko-Roos
Laine-Lane	Ruoanu-Roan
Lamppi-Lamby	Saarela-Sarell
Laurila-Lawrey	Salonen-Salvon
Lintala-Lind,	Lindall, Lindell Sankari- Sanders
Lintunen-Linden	Starkka-Stark
Lusikka-Luce	Suominen-Swann
Lyyski-Lee	Taneli-Daniel(s)
Määrälä-Marlowe	Tervo-Dervoe
Mäki-Mackey, Mack	Tiikanen-Dickson
Markko, Markkula-Mark	Uitto-White
Markuksela-Marcus	Wäänänen-Wan Van, Wanen
Martikainen-Martin	Wäisänen-Wasen
Marttila-Martin	Wäyrynen-Ware
Mattila-Mattlin	Wentelä-Wendt
Muuri-Moore	Wiippola-Wepplo
Murtonen-Morton	Murdo Wiitanen-Whitney
Nikkilä, Nikunen-Nixon	Wiljamaa-William(s)
Nikkola-Nichol(s)	Wirkkilä-Work
Ollanketto-Oland	

Ruotsin ja Norjan suomalaisten nimistä:

Anderson, Johnson, Michelson, Peterson – tuotti ongelmia suomalaisille siirtolaisille. Erityisesti Oulun ja Vaasan ruotsinsuomalaisille, joilla oli ollut ruotsalaiset nimet sukupolvien ajan. Paitsi Ruotsin kielen virallinen asema Suomessa, niin myös se seikka, että monet siirtolaiset ennen Uuteen Maailmaan tuloaan olivat asuneet Norjassa tai Ruotsissa, vaikutti siihen, että nimiä muutettiin ruotsalaisiksi. Haapasesta tuli Swanberg, Varmauoresta Sahlberg, Renkosesta Renfors, Heikkisestä Hendrickson, jne

Tavallisimmat suomalaisten siirtolaisten ruotsinnetut nimet olivat:

Anderson, Abrahamson, Erickson, Gustafson, Hendrickson, Isaackson (sic), Jacobson, Johnson, Larson, Michelson, and Peterson; Johnson suosituin.

Jotkut suomalaiset pitivät parempana kääntää nimensä englanniksi esim. Lahti -> Bay, Ritari -> Knight.

Ruusu -> Rose, jne. Ja esim. yhdyssana – nimissä jätettiin jompi kumpi pois etu- tai jälkiosa. Näin Hatajamäestä tuli Hill, tai Kiviniemestä Stone.

Osittain käännettyjä nimiä:

Hietaketo-Sandfield	Isotalo-House	Järvinen-Lake
Hietämäki-Sandhill	Kauramäki-Hill	Jokinen-River(s)
Järvi-Lake	Wuorijärvi-Lake	Kettunen-Fox
Joki-River(s)	Ylijoki-River(s)	Kiviniemi-Stone
Kirkkomäki-Churchill	Mäkitalo-Hill	
Kivi-Stone	Mustanen-Black	
Kivijärvi-Stonelake	Myllylä-Mill(s)	
Lahti-Bay	Myllymäki-Mill(s)	
Laulaja-Singer	Oksanen-Branch	
Mäki-Hill	Seppänen-Smith	
Metsä-Forest (Forrest)	Talvitie-Winter(s)	
Pohjainen-North		
Ritari-Knight		
Ruusu-Rose		
Uusijärvi-Newlake		
Vapaa-Free(man)		
Myllysilta-Millbridge		
Pitkäjärvi-Longlake		
Talo-House		
Tuisku-Storm		
Valkoinen-White		

Ilman mitään selkeää syytä Wilson on ollut erittäin suosittu nimi. Sellaisia värikkäitä nimiä kuten Eskola, Hemmi, Hurskainen, Lepistö, Poikajoki, ja Virkkunen jäi toiseksi Wilsonin vetovoiman kanssa.

Radikaalimpia muutoksia seuraavissa nimissä:

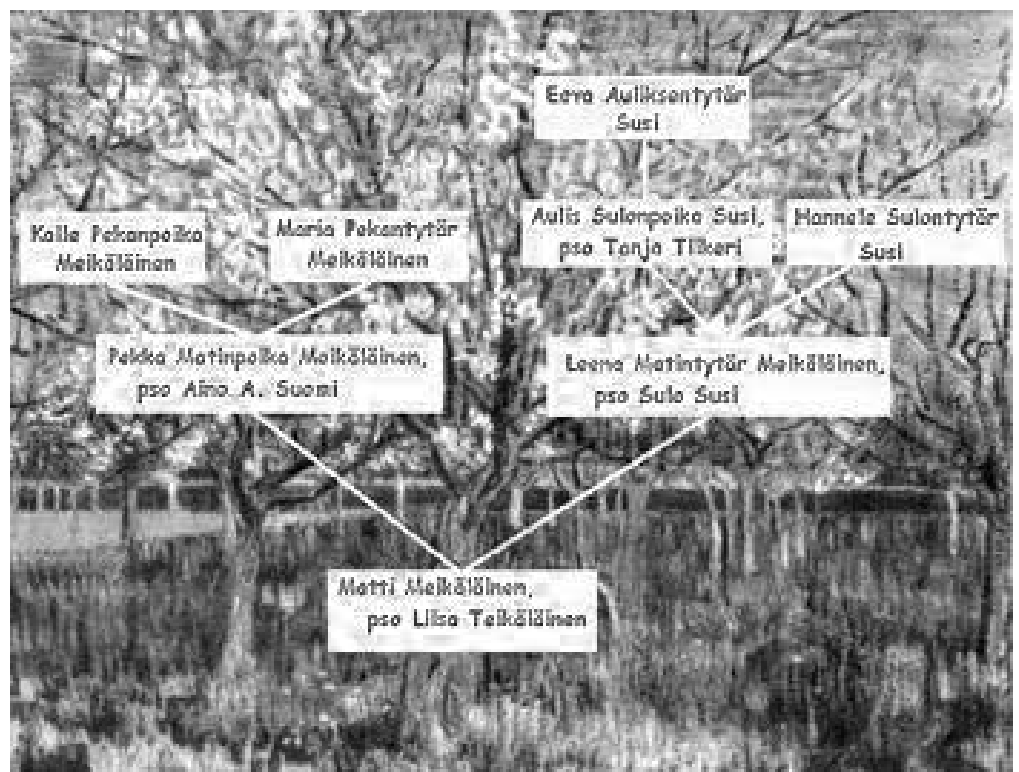
Huhta-Swaning	Pellikka-Tanner
Korpijärvi-Smith	Puhakka-Daniels
Leppänen-Alders	Puta-Sailor
Lohvansuu-Lustig	Porkola-Hagen
Karikanta-Kelley	Pirilä-Harrison
Määttä-Poulson	Ruokojä-Rivers
Mäkelä-Thompson	Saurikainen-Benjamin
Matalainen-Walman	Tiihonen-Fields
Nousiainen-Stephens	Tiito-Williams
Pajala-Homer	Vehviläinen-Warren

Suomalaisten Ruotsin siirtolaisten (1638 – 1654) nimet oli aiemmin muutettu ruotsiksi. V. Voionmaan tutkimuksessa "Ensimmäiset suomalaiset pioneerit Amerikassa" v. 1938 (57-60) ovat seuraavat nimilyhenteet tällaisia ja ne on löydetty siirtolaisten rekisteritiedoista:

Ekhon-Ekonen, Hallton-Halttunen, Homma,-Hommanen, Kackim-Kokkinen Collman-Kolehmainen, Kuckow-Kukkonen, Laican-Laukkanen, Leyhon-Leihoinen, Linton-Lintunen, Mink-Minkkinen, Parchon-Parkkonen, Repott-Reponen, Rong-Ronkainen, Resse-Räisänen, Savoy-Savolainen, Taske-Taskainen, Teoy-Toijanen, Tolsa-Torsa, Veinon-Väänänen.

Yleisesti ottaen nimien vaihtamisesta:

Vuosikirjoja, kalentereita, tarinoita, historioita ja elämäkerrallisia julkaisuja tarkastellessa huomaa, että ne ovat täynnä tyypillisiä nimiä kuten Anttila, Elonen, Haapanen, Hakala, Heikkinen, Hokkanen, Järvinen, Kauramäki, Lamminen, Miettinen, Niskanen, Ojajärvi, Partanen, Rautalahti, Seppänen, Toivonen, Vanhatalo, Wuorijärvi, Ylisaari, etc. Yleisesti ottaen tilastot osoittavat, että nimien vaihtaminen ei ollut sääntö. Esim. Nikanderin kokoelmassa 793 miespuolisesta ulkomaalaissyntyisestä yli 500 oli säilyttänyt alkuperäisen sukunimensä. Ashtabulassa Connecticutissa alle 20 % oli muuttanut nimeään vähäisessä määrässä. Prosenttiluku on korkeampi Clevelandin ja Chicagon alueella, missä paineet foneettiseen sopivuuteen on ollut kovempi. Suomalaisten nimien nopeaa amerikkalaistamista on ollut jarruttamassa sellaiset instituutiot kuin kirkot, raittiusyhdistykset, veljeskunnat ja ammattiliitot. Kansallisaatteen nousu vaikutti merkittävästi Uuden Maailman suomalaisten Vanhan Maailman sukunimien minimaaliseen muokkaamiseen. 171 suomalaisesta, joilla oli ruotsin-norjalaiset sukunimet (Nikanderin Amerikan Suomalaisia), 107 olivat tohtoreita (13), liikemiehiä (65), virkamiehiä (8), ja ammattimiehiä (21). 64 translitteroiduista, käännettyistä tai kokonaan vaihdetuista sukunimistä samassa kokoelmassa, 41 oli liike- tai ammattimiehiä.

Kotoisin Vieremältä, nykyisin asuinpaikkana Joensuu. Metsätalousinsinööri. Seura Iisalmen Visa.

Saavutuksia ampumahiihdossa

- Ensimmäinen SM-kulta 13-vuotiaana
- Useita SM-mitaleita sekä ampumajuoksussa että -hiihdossa
- Nuorten MM-kisojen 6. sija v. 2002 (Ridnaun, Ita)
- Yleisen sarjan SM-kultaa v. 2008 pikakisassa ja SM-hopeaa takaa-ajossa
- Olympiaryhmässä vuodesta 2005 lähtien
- Useita Maailmancup-kisoja Keski-Euroopassa, Skandinaviassa Venäjällä ja Yhdysvalloissa

MM-kilpailut

- Anterselva/Antholz v. 2007 – pikakilpailussa 53.
- Östersund v. 2008 – normaalimatalla 40.
- Khanty-Mansiysk v. 2010 – takaa-ajossa 44.

Maailmancup Top 5

- pikakilpailussa 21. (Antholz/Anterselva, Ita)
- takaa-ajossa 26. (Antholz/Anterselva, Ita)
- pikakilpailussa 29. (Holmenkollen, Nor)
- pikakilpailussa 29. (Ruhpolding, Ger)
- pikakilpailussa 30. (Pokljuka, Slo)
- Kaudella 2007–2008, 17 maailmancupin pistettä ja kaudella 2010–2011, 26 maailmancupin pistettä

Ampumahiihtäjä

Jarkko Kauppinen

» HAASTATTELU ASKO KAUPPINEN

KUVAT JARKKO KAUPPINEN, JARKAU@YAHOO.COM

Pienenä pelasin jalkapalloa ja lentopalloa ja juniorivuosina heitin kiekkoa ja keihästä, josta oli tullakin päälajini, kertoo Jarkko Kauppinen.

Hiihto oli kuitenkin jo juniorivuosista lähtien ollut päälajini. Ensimmäiset kosketukset ampumahiihtoon tulivat 12-vuotiaana, jolloin kisasin ensimmäiset ampumahiihtokisat. Seuraavana vuonna 13-vuotiaana voitin sitten ensimmäisen Suomen mestaruuden, jonka jälkeen oikeastaan olen ollut ampujahihtäjä, vaikkakin lopullisen

lajivalintani tein vasta 16-vuotiaana, muistelee Jarkko Kauppinen.

Ampumahiihto on kova kansainvälinen laji, jossa yhdistyvät hiihto ja pienoiskivääriammunta. Lajissa vaaditaan urheilijalta kovaa kuntoa, hyvää ampumataitoa ja kylmähermoisuutta noiden kahden lajin yhdistämiseen.

Valitsin ampumahiihdon koska on todella vaativa ja mielenkiintoinen laji. Juuri kahden osa-alueen, hiihdon että ammunnan yhteensovittaminen tekee tästä lajista mielenkiintoisan

tavalliseen hiihtoon verrattuna, toteaa Jarkko Kauppinen.

Ampumahiihdossa käytettävä ase on valmistettu kilpailuaseeksi, tunnetuin merkki on anschütz fortner, muita asemerkkejä ovat sako, suhl, finnbiathlon ismazh ja baikal. Aseen pituus on 100–105 cm riippuen aseensa merkistä ja urheilijan omista aseensa muokkauksista. Aseen tukille ja piipulle on asetettu säädökset, jotka aseensa tulee läpäistä ennen kuin sillä voidaan kisata. Piipun pituus on

70–72 cm ja asean tulee painaa vähintään 3,5 kg. Lipas on pieni ja se sijaitsee joko asean etualalla tai asean taka-alalla perässä. Lippaaseen mahtuu viisi (5) panosta ja ne ammutaan panos kerrallaan, kertoo Jarkko Kauppinen ja jatkaa, että ampumamatka makuulta/pystystä on 50 metriä kummaltakin paikalta. Taulujen kokona makuun osu-alueena halkaisijaltaan on 4,5 cm ja pystyllä 11 cm. Jarkko Kauppista viehättää lajin haasteellisuus. Laji on paljon kivempaa kuin tavallinen murtomaahiihto koska lisänä on ammunta. Harjoittelumäärät ovat jopa suuremmat kuin murtomaahiihdossa tai fyysisesti siihen kuluu enemmän aikaa. Kansainvälisyys ja suuret katsojamäärät Keski- Euroopassa viehättävät, sitä tunnetta ei

Frankfurtin kentällä , ennen lentoa Bostoniin (2011) .

voi sanoin kuvailla, se pitää kokea. Ampumahiihdossa saa todella pistää itsensä likoon ja lisäksi mies miestä vastaan kamppailut hiihdos-

sa sekä ampumapaikoilla ovat lajin merkittävä suola.

Kauppisviesti toivottaa Jarkolle menestystä tulevien vuosien kisoissa.

Pienestä pitäen olen ollut todella kiinnostunut kaikenlaisesta urheilusta. Perheen sekä muitten lähihenkilöiden vaikutus moninaisen urheilun harrastamiseen oli luonnollista.

Bledin kaupungissa, Pokljuka, Slovenia (2010).

Kauppis-Heikin

seuralla juhlavuosia

» TEKSTI JA KUVA: ASKO KAUPPINEN

Kirjailija Kauppis-Heikin nimikko-seuralla on juhlavuosien aika meillä. Viime vuonna eli vuonna 2010 Heikin kuolemasta tuli kulu-neeksi 90 vuotta ja Kauppis-Heikin seuran perustamisesta 10 vuotta.

Juhlat alkoivat pe 3.9. klo 12.00 käynnillä Kauppis-Heikin haudalla Kustaa Aadolfin kirkolla Iisalmessa. Illalla klo 18.00 oli Vieremän kirjastolla seuran *Kotikyliltä*- julkaisusarjan neljännen teoksen julkistaminen. Teos sisältää Kauppis-Heikin ja Juhani Ahon kirjeenvaihdon.

Teoksen ovat toimittaneet seuran varapuheenjohtaja FT Sirkka Heiskanen-Mäkelä ja seuran johtokunnan jäsen FM Merja Tarvainen. Lisäksi julkistettiin Kauppis-Heikin postimerkki sekä avattiin seuran 10-vuotisnäyttely.

Lauantaina 4.9. klo 10.00 alkoi Kyrönniemen pappilassa kirjallisuusseminaari, jossa teemana oli muistitieto. Seminaarin alustajina olivat Suomalaisen Kirjallisuuden seuran kirjallisuusarkiston johtaja FT Ulla-Maija Peltonen sekä kirjailija Sirpa Kähkönen. Peltonen keskittyi esityksessään seminaariin teemaan eli muistitietoon. Kirjailija Sirpa Kähkönen käsitteli valmistumisvaiheessa olevan teoksensa herättämiä muistoja, joista hänen tuleva kirjansa *Vihan ja rakkautern liekit – kohtalona 1930-luvun Suomi*, kertoo. Kirjasaan Kähkönen kertoo isoisänsä kohtalon 1930-luvulta.

Kyrönniemen kirjallisuusseminaarissa olivat mukana vasemmalta lukien Kauppis-Heikin tyttären pojantytär Marja-Leena Tanskanen, Kauppis-Heikin seuran puheenjohtaja Asko Kauppinen ja kirjailija Sirpa Kähkönen sekä Suomalaisen kirjallisuuden seuran kirjallisuusarkiston johtaja Ulla-Maija Peltonen.

Kirjahan oli sitten viime talvena myös Finlandia palkintoehdokkaana. Keskustelun aiheena oli myös Kauppis-Heikin jälkipolvien muistitiedot kirjailijasta. Näitä muistitietoja kertoi tapahtumissa mukana ollut Heikin tyttären pojantytär Marja Leena Tanskanen. Hän näytti myös vanhoja valokuvia Hän näytti myös vanhoja valokuvia Katri-mummonsa perheestä. Katrihan toimi kansakoulun opettajana Juuan kunnassa Pohjois-Karjalassa ja hänen hyvä ystävänsä oli mm. kirjailija Katri Vala.

Sunnuntaina 5.9. klo 13.00 vietettiin Kauppis-Heikin seuran 10-vuotisjuhlaa Valkeisten nuoriso-

seuran talolla Nurmelassa kirjailijan syntymäkylällä. Juhlapuheen piti seuran kunniajäsen Metropoliitta piispa Panteleimon, muuta ohjelmaa oli mm. pienoisenäytelmä kirjailijan tekstistä sovitettuna, kansantansseja, musiikkia ym.

Vuosi 2012 on jälleen on jälleen juhlavuosi koska kirjailija Kauppis-Heikin syntymästä tulee kuluneeksi 150 vuotta. Seuran suunnitelmiin kuuluu juhlavuonna järjestää kirjallisuusseminaari Valkeisten nuorisoseuran talolla. Seuran toimesta työstetään parhaillaan myös uutta kirjaa, johon kootaan kaikki Heikin pakinat.

Tule mukaan sukuseuran toimintaan

liity sukuseuran jäseneksi

Tervetuloa mukaan Kauppisten Sukuseura ry:n jäseneksi. Sukukokouksessa 15.7.2007 hyväksytyjen uusien sääntöjen mukaan sukuseuran varsinaiseksi jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 15 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai joka avioliiton kautta on siihen liittynyt. Eli jos vaikkapa isovanhemmissa isän tai äidin puolelta on jossakin vaiheessa ollut Kauppinen-nimisiä, olet tervetullut jäseneksi.

Sukuseuran varsinaiseksi jäseneksi hallitus voi hyväksyä myös muun sellaisen henkilön, joka on kiinnostunut sukuseuratoiminnasta.

Sukuseuran jäsenmaksu on 17,50 €/vuosi koskien koko perhettä. Sukuseuran jäsen saa postitse kaksi kertaa vuodessa tehtävän KauppiViestin.

Osoitteen muutokset voit tehdä sihteerille kirjeitse tai sähköpostitse.

KauppiViestin ilmestyneitä numeroita voi tilata myöhemminkin, niin kauan kuin lehtiä riittää. Irtonumeroiden hinnat ovat seuraavat (hintoihin sisältyy postimaksu):

- 1 kpl 5 euroa
- 2 kpl 8 euroa
- 3 kpl 10 euroa
- 4 kpl tai enemmän: 3 euroa/kpl

Lehden tilausosoite:

Antero Kauppinen, Suokatu 24 A 33, 70100 Kuopio
puh. 040-754 1555
sähköpostiosoite antero.kauppinen@iki.fi

SUKUSEURAN KOTISIVUT:

www.kauppistensukuseura.net

KYLLÄ, haluan liittyä Kauppisten Sukuseura ry:n jäseneksi:

Nimi _____

Osoite _____

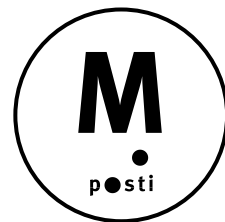
Puhelin _____

Sähköpostiosoite _____

Postita osoitteella

Kauppisten Sukuseura ry:n sihteerirahastonhoitaja Antero Kauppinen, Suokatu 24 A 33, 70100 Kuopio

Tai ilmoita tiedot sähköpostilla: antero.kauppinen@iki.fi

Monipuolisia

Kauppis-tuotteita tarjolla

Sukuseuralla on myynnissä sukututkimuksia ja muita Kauppistuotteita

Kirja- ja tuotetilaukset

hoitaa puheenjohtaja Asko Kauppinen, Palosenjärventie 403, 74200 Vieremä, puh. 040 5698841, (asko.kauppinen@suomi24.fi)

Tilaukset voi tehdä myös internetin kautta osoitteessa www.kauppistensukuseura.net. Kotisivun yläreunassa on otsikko "Kauppistuotteita tarjolla", sitä klikkaamalla voit suorittaa tilauksen. Tilaukset toimitetaan postiennakolla ja tuotteen hintaan lisätään postituskulut.

Sukututkimukset:

- **Hankasalmen Kauppisten sukukirja**
222 A4 sivua, 2004, 25 €
- **Hankasalmen Kauppisten sukukirja II**
58 A4 sivua, 2007, 20 €
Kirja sisältää mielenkiintoista tietoa ja yksityiskohtia Hankasalmen Kauppisten vaiheista.
- **Kannonkosken ja Viitasaaren Kauppisten sukupuu II (kaaviona)**, 1995, 15 €
- **Ylä-Savon Kauppisten sukukirja I**
306 A4 sivua, 1988, 32 €
- **Ylä-Savon Kauppisten sukukirja II**
62 A4 sivua, 20 €
- **Ylä-Savon Kauppisten sukupuu kaaviona**
1990, 15 €

Myynnissä olevat tuotteet

- **Kaulariipus** 20 €/kpl
- **Rintamerkki** 15 €/kpl
- **Solmioneula** 20 €/kpl
- **Pöytästandardi** 30 €/kpl
- pöytästandardissa suvun tunnus
- **"Yhtä puuta" Isännän/sukuseuran viiri lipputankoon**
- iso koko (450 cm x 50 cm) 50 €/kpl
- pieni koko (300 cm x 50 cm) 50 €/kpl

